

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/75/2024
Identifikačné číslo spisu: 6020200088
Dátum vydania rozhodnutia: 25. septembra 2024
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:6020200088.2

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu: ITIMEX, a.s., IČO: 31 425 666, Kukučínova 8, Banská Bystrica, zastúpeného: JUDr. Ondrej Zachar, advokát, Horná 65/A, Banská Bystrica, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o ochrane pred nečinnosťou, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovanej proti uzneseniu Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Sa 1/2023-46 z 11. júna 2024 takto

rozhodol:

Vec sa postupuje veľkému senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že jej pobočka v Leviciach rozhodnutím zo 7. januára 2016 predpísala žalobcovi penále. Toto rozhodnutie mu doručovala prostredníctvom poskytovateľa poštových služieb Slovenskej pošty, a.s., so službou „do vlastných rúk“. Podľa údajov na doklade o doručení sa doručovateľ prvýkrát pokúsil o doručenie zásielky 13. januára 2016, kedy žalobcu nezastihol na udanej adrese. Opakovane sa pokúsil o doručenie 14. januára 2016, kedy znova nikoho nezastihol, a tak zásielku v ten istý deň uložil na pošte Banská Bystrica 1. Žalobca si uloženú zásielku skutočne prevzal 20. januára 2016.

2. Dňa 3. februára 2016 podal žalobca na pošte odvolanie, ktoré adresoval pobočke žalovanej v Leviciach. Ústredie žalovanej mu však prípisom zo 4. apríla 2016 oznámilo, že jeho odvolanie nemôže preskúmať, pretože bolo podané oneskorene. Vyšlo totiž z toho, že podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2018 sa zásielka, ktorá je určená do vlastných rúk, považovala za doručенú tretím dňom od uloženia zásielky potom, čo dva pokusy o jej doručenie zostali bez výsledku. Tieto účinky podľa žalovanej nastali 18. januára 2016, a tak posledným dňom 15dňovej odvolacej lehoty (§ 215 ods. 2 cit. zák.) bol 2. február 2016. Tento prípis bol žalobcovi doručený 11. apríla 2016.

3. Žalobca nepodal proti tomuto prípisu žalobu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, ale až 29. marca 2018 sa žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovanej. Vychádzal z názoru, že ustanovenie § 218 zákona č. 461/2003 Z. z. ukladá žalovanej rozhodnúť o každom odvolaní, a to bez

ohl'adu na to, či je včasné alebo oneskorené. Okrem toho namietol, že neboli splnené podmienky na to, aby nastúpili účinky fikcie doručenia podľa § 212 ods. 4 cit. zák. Správny najskôr rozsudkom č. k. 28 Sa 5/2018-124 z 27. septembra 2018 tejto žalobe vyhovel a žalovanej uložil, aby konala a rozhodla o uvedenom odvolaní žalobcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky však rozsudkom sp. zn. 9 Sžsk 24/2019 z 29. januára 2020 tento rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom (§ 469 SSP). Po vrátení veci správny súd rozsudkom č. k. 28 Sa 5/2020-51 žalobu zamietol. Tunajší súd (po zrušení jeho prvého rozsudku sp. zn. 7 Sžsk 27/2021 z 25. mája 2022 nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 593/2023) však ďalším rozsudkom sp. zn. 7 Ssk 30/2023 z 31. mája 2023 zrušil rozsudok správneho súdu a vec mu znova vrátil na ďalšie konanie.

4. Tu napadnutým uznesením č. k. 14 Sa 1/2023-46 správny súd I. zaviazal žalovanú konať a rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu pobočky zo 7. januára 2016, II. doručiť správne mu súdu rozhodnutie do 30 dní od jeho vydania a III. priznať žalobcovi trovy konania. V odôvodnení uzavrel, že náhradné doručenie v zmysle § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. prichádzalo do úvahy, len ak nedošlo k reálnemu doručeniu do vlastných rúk. Doručienka v prerokúvanej veci svedčí o tom, že žalobca rozhodnutie pobočky zo 7. januára 2016 reálne prevzal 20. januára 2016. Náhradné doručenie fikciou podľa citovaného ustanovenia je tak vylúčené. V tejto súvislosti správny súd odkázal aj na judikatúru k obdobnému ustanoveniu zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok), podľa ktorej uprednostnenie náhradného doručenia nemožno považovať za ústavné konformné. Vzhľadom na to dospel k záveru, že žalobca podal odvolanie proti rozhodnutiu pobočky v zákonnej lehote. Preto žalovaná mala o ňom rozhodnúť a ak tak neurobila, správny súd ju na to podľa § 250 ods. 1 SSP zaviazal.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

5. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaná domáha zrušenia tohto uznesenia. Nesúhlasila s názorom, že fikcia doručenia je len subsidiárnym spôsobom doručenia. Naopak, pri posudzovaní účinkov doručenia treba vychádzať z tej skutočnosti, ktorá nastala skôr. Ak účinky doručenia fikciou nastali skôr než prevzatie písomnosti, je potrebné aj lehotu na podanie odvolania počítať od fikcie. K tomu odkázala na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a správnych súdov. V prerokúvanej veci si žalobca prevzal rozhodnutie pobočky až potom, čo nastali účinky fikcie, a preto odvolanie podané v 15dňovej lehote počítanej od prevzatia je oneskorené a žalovaná naň nemusela nijako reagovať. Okrem toho žalovaná zdôraznila, že boli splnené podmienky fikcie podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože žalobca nijako nepreukázal, že by sa v mieste doručenia nezdržoval.

6. Žalobca navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť. Poukázal na posun názorov judikatúry, ktorá v súčasnosti uprednostňuje faktické doručenie pred doručením fikciou. V prospech toho hovorí aj neskoršia novela § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z., ktorá zakotvila prednosť faktického doručenia.

III.

Posúdenie veci senátom kasačného súdu

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP), ako aj predchádzajúce konanie pred správne mu súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v rozsahu uplatnených sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

8. Žalobca v prerokúvanej veci podal žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy - ústredia Sociálnej poisťovne, ku ktorej podľa neho dochádza tým, že ústredie nekoná a nerozhoduje o jeho odvolaní proti rozhodnutiu pobočky Levice zo 7. januára 2016 o vyrubení penále, teda v nedávkovom konaní podľa § 172 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Prerokovaná vec už bola predmetom opakovaného rozhodovania tunajšieho súdu (rozsudky sp. zn. 7 Sžsk 27/2021 a 7 Ssk 30/2023) a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. III. ÚS 593/2022). V poslednom zrušujúcom rozsudku sp. zn. 7 Ssk 30/2023 tunajší súd uviedol, že je otázka, či je ústredie žalovanej nečinné v zmysle § 3 ods. 1 písm. d) SSP, teda či protiprávne nepokračuje v konaní o uvedenom odvolacom konaní. Podľa § 215 ods. 2 cit. zák. odvolanie proti rozhodnutiu organizačnej zložky vo veciach uvedených v § 178 ods. 1 písm. a) deviatom bode (rozhodnutiu o pokuty a penále) možno podať v lehote do 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia. Podľa § 217 ods. 2 cit. zák. platí, že ak o odvolaní nerozhodne organizačná zložka, ktorá napadnuté rozhodnutie vydala, predloží odvolanie spolu s výsledkami doplneného

konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu. Odvolací orgán podľa § 218 ods. 2 cit. zák. rozhodnutie zmení alebo zruší, ak sú na to dôvody, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

9. Z citovaných ustanovení tak možno vyvodíť, že v nedávkovom konaní podľa zákona č. 461/2003 Z. z. odvolací orgán protiprávne nepokračuje vtedy, ak o včas podanom odvolaní nekoná podľa § 218 cit. zák., teda nerozhodne o ňom predpokladaným spôsobom (zrušenie, zmena, potvrdenie rozhodnutia, § 218 ods. 2). V tomto prípade je jeho nepokračovanie v konaní protiprávne a predstavuje nečinnosť v zmysle § 3 ods. 1 písm. d) SSP. Správny súd sa tak musel vo svojom rozhodnutí zaoberať otázkou, či žalobca podal svoje odvolanie proti rozhodnutiu pobočky zo 7. januára 2016 včas alebo nie. Správny súd ju v tu napadnutom uznesení vyriešil túto otázku tak, že odvolanie bolo podané včas, pretože rozhodnutie bolo účinne doručené až 20. januára 2016 (osobným prevzatím). Pritom nepovažoval za podstatné, že medzičasom (18. januára 2016) nastúpila fikcia doručenia v zmysle § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2018. Naopak, žalovaná v kasačnej sťažnosti spochybňuje tento názor tvrdiac, že doručenie fikciou má v tomto prípade prednosť.

10. Podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. v cit. znení platilo, že ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnúť, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel. Podľa § 212 ods. 7 cit. zák. zasa platí, že rozhodnutie je doručené, len čo ho účastník konania prevezme, len čo pošta doporučenú zásielku vrátila ako nedoručiteľnú alebo ak doručenie rozhodnutia bolo zmarené konaním alebo opomenutím účastníka konania. Účinky doručenia rozhodnutia nastanú aj vtedy, ak účastník konania odmietol rozhodnutie prijať. V doterajšej judikatúre najvyššieho súdu sa vyskytli protichodné názory na výklad ustanovenia § 212 ods. 4 cit. zák.

11. V rozsudku sp. zn. 7 Sžsk 19/2020 najvyšší súd s odkazom na nálezh ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 65/2010 a početnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá sa týkala obdobného ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení účinnom do 30. júna 2017, dospel k záveru, že náhradné doručenie aj reálne doručenie preukazuje jedna a tá istá doručenka. Z doručenky je zrejmé, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásielky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal. Pokiaľ doručenka, z ktorej správny orgán vychádza, preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúce sa náhradného doručenia neskúma. Rovnako ako žalobca aj najvyšší súd zmenil novelizáciu § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. zákonom č. 317/2018 Z. z. účinným od 1. januára 2019, ktorým sa aj v tomto ustanovení účinky fikcie naviazali až na vrátenie nedoručenej písomnosti organizačnej zložke. Zhodné názory vyjadril najvyšší súd aj v ďalšom rozsudku sp. zn. 7 Sžsk 109/2019.

12. Naopak, v rozsudku sp. zn. 9 Sžsk 62/2019 najvyšší súd zaujal názor, že trojdňová úložná lehota podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po upovedomení adresáta o uložení písomnosti. Táto procesná lehota končí uplynutím posledného dňa lehoty. Účelom tejto lehoty je dať adresátovi nielen teoretickú ale aj reálnu možnosť písomnosť si v rámci jej plynutia vyzdvihnúť, a tak predísť fikcii doručenia. Úpravou tzv. náhradného doručovania zákonodarcia nepochybne sledoval cieľ a účel odstrániť určité prípady právnej neistoty spôsobenej bezdôvodným nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť snahám spôsobiť prietahy v konaní alebo dokonca zmaríť konanie. Preto sa najvyšší súd stotožnil s postupom žalovanej, ktorá účinky doručenia písomnosti odvodzovala od fikcie a nie od jej neskoršieho prevzatia. Zároveň priznal, že jeho názor je odlišný od iných rozhodnutí, ktoré vychádzali z ustanovenia § 24 ods. 2 Spr. por. Spochybnil totiž, že by z nálezu sp. zn. II. ÚS 65/2010 skutočne vyplývali právne závery, že reálne prevzatie má mať prednosť pred fikciou doručenia, keďže tento nálezh vychádzal z úplne iných rozhodujúcich skutočností. Ústavnú sťažnosť proti tomuto rozsudku odmietol ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú uznesením sp. zn. I. ÚS 545/2020.

13. Podľa § 22 ods. 1 písm. a) SSP najvyšší správny súd koná a rozhoduje o kasačných sťažnostiach vo veľkom senáte, ak senát dospel pri svojom rozhodovaní k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho (správneho) súdu. Podľa judikatúry k totožne znejúcemu § 48 ods. 1 CSP, ktorá je tak použiteľná aj pri výklade § 22 ods. 1 písm. a) SSP, má trojčlenný senát postúpiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu nielen v situácii, ak sa chce odkloniť od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí iného senátu, ale aj v situácii, kedy pri

rozhodovaní o určitej otázke už existuje rozdielna rozhodovacia prax. Úlohou veľkého senátu je nielen rozhodovať v prípade odklonu od skoršej (ustálenej) rozhodovacej praxe, ale predovšetkým zjednocovanie judikatúry samotného najvyššieho (správneho) súdu (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 VObdo 1/2020, ako aj nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 189/2021, ktorým bolo zrušené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 3/2019 s opačným názorom). Z podaného prehľadu je zrejmé, že v otázke, či doručenie fikciou podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2018 má prednosť pred (neskorším) reálnym prevzatím písomnosti, senáty kasačného súdu zaujali rozdielne právne názory. Z uvedeného dôvodu je podľa senátu splnená podmienka § 22 ods. 1 písm. a) SSP na postúpenie veci veľkému senátu.

14. Diskusia na tému konkurencie účinkov doručenia fikciou a neskorším skutočným prevzatím písomnosti prebiehala aj na pôdoryse iných procesných kódexov. Podľa už cit. § 24 ods. 2 Spr. por. účinného do 30. júna 2017 platilo, že ak si adresát, ktorého sa druhýkrát nepodarilo zastihnúť, nevyzdvihne písomnosť určenú do vlastných rúk do troch dní od jej uloženia na pošte, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel. Z posledného obdobia možno odkázať napríklad na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 5 Svk 14/2022, v ktorom je prehľadne zhrnutý stav názorov judikatúry k tejto otázke a tiež existencia opačnej judikatúry. Zo všetkej citovanej judikatúry tak podľa tohto senátu jednoznačne vyplýva, že ak si adresát písomnosť prevzal fakticky (fyzicky) po tom, čo nastalo náhradné doručenie (fikciou doručenia), toto faktické prevzatie má prednosť a právne účinky doručenia možno spájať iba s faktickým prevzatím. Tento názor považoval senát za ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu tak vo vzťahu k § 24 ods. 2 Spr. por., ale aj vo vzťahu k „právnemu režimu“ Daňového poriadku.

15. Doručovanie písomností v konaní je procesný úkon, ktorým sa písomnosť presúva z dispozičnej sféry orgánu verejnej moci, ktorý vedie konanie, do dispozičnej sféry iných osôb, aby sa mohli oboznámiť s touto písomnosťou a jej obsahom. Spôsob doručovania upravuje príslušný procesný predpis a jednotlivé úpravy sa môžu líšiť (porov. napr. § 105 až 116 CSP, § 24 až 26 Spr. por.), v zásade sa však rozlišuje doručenie, pri ktorom sa písomnosť presúva do dispozičnej sféry individuálne určenej osoby (adresáta), a doručenie, pri ktorom sa písomnosť dá do dispozičnej sféry neurčitému okruhu osôb (napr. verejnou vyhláškou). Doručením sa potom označuje ten okamih, kedy sa písomnosť účinne dostala do dispozičnej sféry inej osoby. Tento okamih môže zodpovedať realite a k doručeniu dôjde, keď sa písomnosť skutočne dostane do dispozičnej sféry určitého adresáta takým spôsobom, že je už len na ňom, aby sa zoznámil s jej obsahom. Rovnako však okamih doručenia môže byť priamo ustanovený právom odchyľne od (očakávanej, resp. predpokladanej) reality. Pritom môže byť posunutý neskôr oproti realite (napr. ak zákon viaže účinky doručenia na určitý deň po vyvesení verejnej vyhlášky, hoci reálne sa mnohí mohli s jej obsahom oboznámiť skôr), ale rovnako ho právo môže predsunúť pred realitu. Takým prípadom sú tzv. fikcie doručenia, ktoré spájajú doručenie so skorším okamihom než dodaním písomnosti do dispozičnej sféry určitého adresáta a ktoré judikatúra už označila za „nástroj odmietnutia reality právom“ (porov. napr. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 119/07 alebo uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 13/2004, Zo súdnej praxe 44/2008).

16. Zákon č. 461/2003 Z. z. upravuje doručovanie písomností v § 212. Pre doručovanie písomností do vlastných rúk do 31. decembra 2018 platilo, že ak nebol adresát zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel (už citovaný odsek 4). Podobne do 31. decembra 2018 platilo, že ak si adresát vyhradil doručovanie zásielok do poštového priečinka alebo ak si preberá zásielky na pošte bez prideleného priečinka, dátum príchodu zásielky sa považuje za dátum uloženia. Ak si adresát nevyzdvihne zásielku do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel (odsek 5). Mimo týchto prípadov zásadne platilo, že rozhodnutie je doručené, len čo ho účastník konania prevezme, pošta vrátila doporučenú zásielku ako nedoručiteľnú alebo doručenie bolo zmarené účastníkom; rovnako účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak účastník konania odmietol rozhodnutie prijať (odsek 7).

17. Ustanovenia § 212 ods. 4 a 5 v citovanom znení tak celkom zreteľne spájali účinky doručenia s takým okamihom, kedy sa písomnosť zjavne nemohla nachádzať v dispozičnej sfére adresáta. V oboch prípadoch je totiž zrejmé, že písomnosť je doručená, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel. Citované

ustanovenia tak normovali právnu fikciu doručenia, čo je zrejmé z použitého výrazu „považuje sa za deň doručenia“. Podľa toho, čo bolo vysvetlené, pojem právna fikcia doručenia vyjadruje, že zákon priamo spája s určitou právnou skutočnosťou (tu: uloženie/príchod písomnosti a uplynutie troch dní) rovnaké následky, aké sa zvyčajne spájajú až s dodaním písomnosti do dispozičnej sféry adresáta. Tieto následky vyplývajú priamo zo zákona a z hľadiska právnych účinkov sú rovnocenné s účinkami, ktoré sa inak zvyčajne spájajú s takýmto dodaním. Inak povedané: ak sa naplnia zákonom predpokladané právne skutočnosti pre nastúpenie fikcie doručenia, potom zákon ukladá hľadiť na túto situáciu rovnako, ako by sa hľadelo na doručenie, ktoré by nastalo fyzickým dodaním písomnosti do dispozičnej sféry adresáta.

18. Účinky fikcie doručenia a reálneho (fyzického) doručenia sú teda rovnocenné, pretože dôsledkom fikcie je, že sa na zásielku hľadí, ako keby si ju adresát fyzicky prevzal. Fikcia doručenia navyše nie je domnienkou, ktorú by bolo možné neskôr vyvrátiť. Nič také totiž neplynie z § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. Rovnako toto ustanovenie nepodmieňuje účinky fikcie doručenia odkladacou podmienkou, podľa ktorej by jej účinky nastali, len ak si adresát uloženú písomnosť neprevezme fyzicky, ale ani rozvázovacou podmienkou, že by jej účinky zanikali, ak si ju adresát fyzicky prevezme. Naopak, z citovaného ustanovenia (ale aj zo samotnej podstaty fikcie) vyplýva, že fikcia nastáva nevyvrátiteľne okamihom, ktorým sú splnené všetky skutočnosti, na ktoré je naviazaná. Tú istú písomnosť pritom nie je možné účinne doručiť dvakrát v rôzne okamihy. Len čo bola písomnosť riadne doručená raz (hoci aj fikciou), je jej následné doručovanie a aj doručenie (napr. fyzickým prevzatím) bez právnych účinkov (porov. podobne už uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 33/2006, judikát R 39/2007).

19. Opak k týmto záverom neplynie ani z nálezu sp. zn. II. ÚS 65/2010, na ktorý sa odvoláva judikatúra na podporu názoru o prednosti fyzického doručenia pred fikciou. Ako totiž poznamenal najvyšší súd vo vyššie citovanom rozsudku sp. zn. 9 Sžsk 62/2019, ale už predtým napr. v rozsudkoch sp. zn. 6 Sžrk 8/2018 alebo 6 Sžrk 6/2020, citovaný nález sa vôbec netýkal otázky konkurencie riadne naplnenej fikcie doručenia a neskoršieho fyzického doručenia. Jeho podstatou bola prvotne otázka, či boli naplnené zákonné predpoklady fikcie v zmysle vtedy účinného § 47 ods. 2 OSP. Ústavný súd vytkol najvyššiemu súdu, že uprednostnil fikciu podľa tohto ustanovenia bez toho, aby bol skúmal tieto predpoklady. Z toho však nemožno vyvodit', že by ústavný súd spochybňoval možnosť nastúpenia fikcie doručenia, ak boli na to riadne splnené všetky predpoklady, ani to, že by ústavný súd chcel zrušiť takto nastúpenú fikciu, ak po jej nastúpení adresát fyzicky prevzal doručovanú písomnosť. Napokon, ako už bolo uvedené, ústavný súd neskorším uznesením sp. zn. I. ÚS 545/2020 odmietol ústavnú sťažnosť proti rozsudku sp. zn. 9 Sžsk 62/2019, v ktorom bol vyslovený opačný názor. Ústavný súd zrekapituloval odôvodnenie tohto rozsudku, medzi iným aj jeho analýzu nálezu sp. zn. II. ÚS 65/2010, a uzavrel, že najvyšší súd takouto aplikáciou § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. nepopiera jeho účel, podstatu alebo zmysel a jeho právne názory sú zrozumiteľné a vnútorne vyvážené, a preto ústavne udržateľné. To v zásade vyvracia názory vyslovované časťou judikatúry, že požiadavka uprednostniť fyzické doručenie pred (riadne naplnenou) fikciou doručenia vyplýva z ústavy a je prejavom ústavne konformného výkladu príslušných zákonných ustanovení.

IV.

Záver

20. Zo všetkých uvedených dôvodov dospel senát kasačného súdu k záveru, že rozhodnutie vo veci je závislé od výkladu § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. účinného do 31. decembra 2018. Ako vyplýva z odsekov 11, 12 a 14, na túto otázku boli v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu vyslovené rôzne právne názory. Senát kasačného súdu by sa tak akýmkoľvek rozhodnutím vo veci odklonil minimálne od jedného z už vyslovených právnych názorov.

21. Tým sú splnené podmienky, aby bola táto vec postúpená veľkému senát § 22 ods. 1 písm. a) SSP, ktorému účelom je zabezpečiť jednotnosť judikatúry najvyššieho správneho súdu. V záujme hospodárnosti senát navrhuje, aby sa veľký senát neobmedzil na zodpovedanie jednej otázky, ale aby podľa § 466 ods. 5 písm. a) SSP rozhodol o kasačnej sťažnosti.

22. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.